

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 864/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S & M Trading, s. r. o., Dubina 511, Hranovnica, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Právny dom – advokáti, s. r. o., Hurbanova 9A, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Eva Matiašková, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 24/2015 a jeho uznesením z 29. mája 2015 v spojení s postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 309/2012 a jeho uznesením zo 7. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S & M Trading, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S & M Trading, s. r. o., Dubina 511, Hranovnica (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 24/2015 a jeho uznesením z 29. mája 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) v spojení s postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 309/2012 a jeho uznesením zo 7. novembra 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

Sťažovateľka v súvislosti s doterajším priebehom konania vo veci pred všeobecnými súdmi vo svojej sťažnosti uvádza:

„Dňa 18. 04. 2011 podal sťažovateľ na rozhodcovský súd Obchodný súd, stály rozhodcovský súd, zriadený spoločnosťou Obchodný súd s. r. o, Námestie SNP 15, Banská Bystrica... proti fyzickej osobe - podnikateľovi, podnikajúcemu pod menom [REDAKOVANÉ]. ako žalovanému, žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 801,08 EUR s príslušenstvom a zmluvnou pokutou... Následne dňa 12. 05. 2011 bolo Obchodnému súdu doručené čiastočné späťvzatie žalobného návrhu sťažovateľa, a to z dôvodu, že žalovaný čiastočne uhradil svoj záväzok, čím došlo k jeho poníženiu.

Dňa 17. 08. 2011 vydal rozhodcovský súd rozhodcovský rozsudok, spisová značka OS 28/2011, ktorým vyhovel žalobe sťažovateľa a žalovaného zaviazal na úhradu žalovanej sumy...

Na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku vyzval sťažovateľ žalovaného na úhradu jeho záväzku vyplývajúceho z predmetného rozsudku, a to za účelom vysporiadania záväzku dohodou, bez nutnosti vymáhania dlžnej sumy v rámci exekučného konania...

Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nemal záujem vysporiadať svoj záväzok dohodou, sťažovateľ podal dňa 24. 04. 2012 súdnemu exekútorovi [REDACTED] Návrh na vykonanie exekúcie na sumu 1.320,23 EUR s príslušenstvom a zmluvnou pokutou, pričom následne bolo sťažovateľovi doručené Upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 30. 07. 2012, číslo exekučného konania Ex 5035/2011.

Dňa 07. 07. 2014 bol sťažovateľovi prostredníctvom Okresného súdu Poprad doručený Návrh povinného na zastavenie exekúcie Ex 5035/2011 a návrh na odklad exekúcie, spolu so žiadosťou súdu o vyjadrenie sa k predmetnému návrhu. K uvedenému návrhu sa sťažovateľ vyjadril svojim podaním označeným ako Vyjadrenie oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie a návrhu na odklad exekúcie zo dňa 09. 09. 2014. Okresný súd Poprad... svojim uznesením zo dňa 07. 11. 2014, sp. zn. 7 Er/309/2012 rozhodol o návrhu povinného a zastavil exekúciu vedenú u súdneho exekútora [REDACTED] pod č. Ex 5035/2011, a zároveň povolil odklad exekúcie do právoplatného rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote Odvolanie zo dňa 17. 12. 2014..., o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove... tak, že uznesením zo dňa 29.05.2015, spisová značka 21CoE/24/2015 uznesenie Okresného súdu Poprad potvrdil...“

Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka podľa čl. 127 ústavy sťažnosť, v ktorej v súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru krajskému súdu vytýka, že sa „posudzovanom prípade stotožnil s nesprávnym právnym názorom okresného súdu, najmä s nesprávnym názorom o tom, že dohoda o zmluvnej pokute uzatvorená medzi sťažovateľom a povinným je neurčitá a nezrozumiteľná, a teda v celom rozsahu neplatná, ako i s nesprávnym vyhodnotením a aplikáciou možnosti preskúmať rozhodnutie rozhodcovského súdu v exekučnom konaní“.

Sťažovateľka túto svoju argumentáciu dopĺňa tým, že „[k]rajský súd a aj samotný okresný súd tak vyššie uvedené skutočnosti nielen, že posúdil v rozpore s právnymi predpismi, ale dokonca ani dostatočne neodôvodnil, nepodložil konkrétnym zákonným ustanovením a nevysvetlil. Tieto skutočnosti pritom tvorili podstatnú časť odvolania...“.

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a z článku 36 Listiny základných práv a slobôd a právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove zo dňa 29. 05. 2015, sp. zn. 21 CoE/24/2015 v spojení s postupom a rozhodnutím Okresného súdu Poprad zo dňa 07. 11. 2014, sp. zn. 7 Er/309/2012, porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 29. 05. 2015, sp. zn. 21 CoE/24/2015 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 355,72 EUR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako

aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti v podstate tvrdí, že rozhodnutia všeobecných súdov vydané v jej veci nie sú dostatočne odôvodnené, pretože primeraným spôsobom nereagovali na jej podstatnú námietku o nezákonnosti revízie hmotnoprávneho titulu (dohody

o zmluvnej pokute), na základe ktorého bol vydaný exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) v rámci prebiehajúcej exekúcie (exekučného konania). Sťažovateľka tiež tvrdí, že všeobecné súdy posúdili otázku prípustnosti takejto revízie a zákonnosti dojedania zmluvnej pokuty v rozpore s relevantnou právnou úpravou, teda vec nesprávne právne posúdili.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie krajského súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľka proti nemu uplatňuje.

Krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne správne v súlade s § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pričom v jeho odôvodnení uvádza, že *„[s]úlad rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu s § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní je hmotnoprávnym predpokladom vykonania exekúcie. Exekučný súd je tak povinný od začiatku konania prihliadať na to, či tu sú dôvody neprípustnosti exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku uvedené v § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní...“*.

V súvislosti s odvolacou argumentáciou sťažovateľky, v rámci ktorej namietala právny záver okresného súdu o neurčitosti a nezrozumiteľnosti dojedania o zmluvnej pokute, krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia okrem iného uviedol, že dojedanie o zmluvnej pokute *„neumožňuje posúdenie, porušenie ktorej povinnosti účastníka je sankcionované zmluvnou pokutou“* a *„[z]ároveň pre svoju neurčitosť neumožňuje posúdenie primeranosti výšky zmluvnej pokuty vo vzťahu k zabezpečovanej povinnosti“*.

Pri hodnotení napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania

rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého uznesenia krajského súdu s uznesením okresného súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu, v ktorej okresný súd uviedol toto:

«Z obsahu exekučného titulu, návrhu povinného na zastavenie exekúcie, vyjadrenia oprávneného k tomuto návrhu, ako aj z Uznania záväzku z 12. 11. 2010 (článok I) vyplýva, že pôvodný záväzkový vzťah medzi účastníkmi nevznikol na základe písomnej zmluvy. Uvedené konštatovanie má svoj výraz v článku II. Uznania záväzku, v ktorom je konkretizované plnenie, ktoré povinný uznáva: sumu 1.009,70 eur z titulu nezaplatenej istiny pôvodného záväzku, zákonný úrok z omeškania, príslušenstvo v podobe nákladov vo výške 100,- eur spolu so zmluvnou pokutou, ak bola stranami dojednaná. V Uznaní záväzku je uznané plnenie ďalej nazvané ako „Pôvodný záväzok“. Keďže je zrejmé, že v rámci pôvodného záväzku ani nemohla byť dojednaná zmluvná pokuta z dôvodu absencie písomnej formy pôvodnej zmluvy medzi účastníkmi, v rámci článku II. Uznania záväzku povinný neuznal svoj záväzok zaplatiť zmluvnú pokutu podľa pôvodnej zmluvy. Zároveň sa účastníci konania v rámci článku II. Uznania záväzku dohodli, že Pôvodný záväzok sa nahrádza novým záväzkom povinného, ktorý má rovnakú výšku ako Pôvodný záväzok ku dňu podpisu uznanie záväzku a takto uznaný záväzok sa povinný zaviazal zaplatiť v troch splátkach. Celková výška Pôvodného záväzku však nebola uvedená a nie je ani zistiteľné, z akej sumy, od ktorej doby a v akej výške bolo príslušenstvo zo strany povinného uznané. Teda nie je možné z článku II. vôbec zistiť, akú presnú výšku záväzku povinný v skutočnosti uznáva. Výška Pôvodného záväzku je pritom jedným z parametrov (písm. a) pre výpočet zmluvnej pokuty podľa článku III. nazvaného „Omeškanie dlžníka“. Z § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že aj dohoda o zmluvnej pokute musí spĺňať náležitosti vyžadované u každého právneho úkonu § 37 OZ, teda musí byť určitá a zrozumiteľná, inak je neplatná. Ustanovenie Uznanie záväzku z 12. 11. 2010 o zmluvnej pokute je preto nezrozumiteľné nejasné, a teda podľa názoru súdu absolútne neplatné... Súd dáva zapravdu povinnému v tom, že pokiaľ bola zmluvná pokuta dohodnutá pre prípad omeškania

povinného s plnením uznaného záväzku, fakticky bola dohodnutá spätná účinnosť zmluvnej pokuty už odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúry z pôvodného záväzku povinného. Takéto konanie súd považuje za konanie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku... Zásady poctivého obchodného styku sú právne relevantné pri výkone práva. Sú kritériom právnej ochrany výkonu práva v tom zmysle, že pokiaľ výkon práva je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, aj keď neporušuje žiadne kogentné ustanovenie zákona, nepožíva právnu ochranu. To znamená, že konanie, ktoré je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nie je neplatné, avšak je vylúčená jeho právna ochrana v súdnom konaní, t. j. aj v exekučnom konaní.

Z uvedeného teda vyplýva, že rozhodcovský súd zaviazal povinného v časti zmluvnej pokuty na plnenie, ktoré je právom nedovolené a odporujúce dobrým mravom, a teda je tu dôvod na zastavenie exekúcie v časti vymoženía zmluvnej pokuty v celom rozsahu.»

Za neopodstatnenú považuje ústavný súd námietku sťažovateľky, podľa ktorej krajský súd primeraným spôsobom nereagoval na jej námietku o nezákonnosti rozsahu revízie rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu uskutočnenú v priebehu exekúcie (exekučného konania), pretože krajský súd na túto odvolaciu námietku sťažovateľky reagoval odkazom na znenie § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom v relevantnom čase, interpretácia ktorého sa vo väzbe na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky v okolnostiach danej veci nejaví ako excesívna. Uvedený interpretačný záver krajského súdu sa pohybuje v rámci obvyklého významu interpretovaných pojmov, a predstavuje tak jednu z viacerých možných výkladových alternatív, pričom ústavný súd v rámci svojej právomoci nie je povinný korigovať právne názory všeobecných súdov za predpokladu, že na danú vec existujú dva odlišné právne názory. V tejto súvislosti je potrebné aj s poukazom na závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti ESLP uviesť, že princíp právnej istoty, ktorý bol nastolený právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu, môže ustúpiť iba výnimočne, a to na účely zaistenia korekcie závažných justičných omylov (pozri napr. rozsudok ESLP Ryabykh proti Rusku z 24. 7. 2003, sťažnosť č. 52854/99) a napravenia väd zásadného významu pre súdny systém, a nie len z dôvodu dosiahnutia právnej čistoty rozhodnutia všeobecného súdu (pozri napr. rozsudok ESLP Sutyazhnik proti Rusku z 23. 7. 2009, sťažnosť č. 8269/02).

Ústavný súd neakceptoval ani ďalšiu námietku sťažovateľky, v rámci ktorej polemizuje s právnym názorom všeobecných súdov v otázke (ne)platnosti dojednania o zmluvnej pokute. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že argumentácia sťažovateľky je len pokračovaním jej predchádzajúcej odvolacej argumentácie, v rámci ktorej namietala právne závery uvedené v odôvodnení uznesenia okresného súdu, a je výlučne výrazom jej odlišného právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Okresným súdom formulované právne závery týkajúce sa posúdenia (ne)platnosti dohody o zmluvnej pokute nenesú žiadne prvky arbitrárnosti v jeho postupe, ktoré mali byť korigované v nadväzujúcom konaní krajského súdu a ktoré by mohli pre nedostatok primeranej reakcie zo strany krajského súdu zakladať ústavnú neudržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, preto v tomto smere nemožno považovať napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu za nedostatočne odôvodnené, a tým ústavne neudržateľné.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením uznesenia okresného súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľky dospel k záveru, že označené rozhodnutia všeobecných súdov ústavne akceptovateľným zodpovedali všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne.

Z uvedených dôvodov sa sťažovateľke v okolnostiach danej veci pre zjavnú absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie (polemika s právnymi závermi všeobecných súdov, ktorá stavia ústavný súd len do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov) nepodarilo preukázať namietané porušenie označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru, realnosť ktorých by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z už uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2016